

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Diplomová práce

CO VIDÍM, UŽ TU NENÍ

„SILOKŘIVKY“

Vojtěch Jakimiv

Plzeň 2018

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
studijní program Výtvarná umění
studijní obor Sochařství
specializace Socha a prostor

Diplomová práce

CO VIDÍM, UŽ TU NENÍ

„SILOKŘIVKY“

Vojtěch Jakimiv

Vedoucí práce: prof. ak. soch. Jiří Beránek

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeská univerzita v Plzni

Plzeň 2018

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jsem jen uvedené prameny a literaturu.

Plzeň, duben 2018

.....

podpis autora

OBSAH

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO, JEHO VÝVOJ, PROMĚNY A REFLEXE V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1-3
2. TÉMA A DŮVODY JEHO VOLBY.....	4-5
3. PROCES PŘÍPRAV, VÝBĚR OBJEKTU.....	6-8
3.1. Proces příprav a administrativa.....	6
3.2. Pátrání po kostech.....	7
3.3. Finální výběr objektu – Sauersack (Rolava).....	8
4. POPIS A CÍL PRÁCE.....	9-10
5. TECHNOLOGICKÉ SPECIFIKACE.....	11-14
5.1. Látky použité při technologických pokusech a ve finální aplikaci:.....	14
6. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	15
7. RESUMÉ.....	16
8. SEZNAM PŘÍLOH.....	17

Cesta

*Ocitl jsem se uprostřed divného ticha,
kde na mě skrz stěny
křičí jen má nenasytná samota.*

*Otáčím se dokola
a procházím různými krajinami.
Jsem v centru vřavy
a pak zas jen ve svitu lamp ztracených periferií.*

*Není léku na jedinečnost jádra,
která sídlí uvnitř každého atomu.*

*Mrazivý chlad do mě proniká
a já cítím, že je to jediný přítel.
Pouštím ho dovnitř
a on mě pomalu uspává.*

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO, JEHO VÝVOJ, PROMĚNY A REFLEXE V KONTEXTU SPECIALIZACE

K hlavním rysům mého tvůrčího snažení, vnímáno jak hmotně, tak duševně, patřilo v uplynulých třech letech magisterského studia na FDULS několik zásadních, často až programově řízených postupů, které jsem se porůznu snažil rozluštit a následně aplikovat na svůj vlastní způsob vidění světa s úmyslem a touhou po objevování a poznávání nových obzorů, postupů a procesů, které bych si možná jako tvůrce rozhodnutý věnovat se vlastnímu imanentnímu rukopisu navěky zazdil.

Pokud jsem ve své minulé závěrečné práci mluvil o určitém pocitu přepřahání či radikální změně letu, tak to dozajista mohla být určitá předzvěst mých budoucích tendencí.

Mluvíme-li tedy konkrétněji, tak v předchozích letech BcA. studia jsem se nejvíce našel v končinách landartu a prostorových instalací, ve kterých jsem hledal a nacházel únik, prozření a určitou syrovou pravdivost, která prochází skrz naskrz veškerým živým i neživým světem, jež zároveň spájí.

„Odstrkuji ho a vyskakují z tramvaje. Už jsem to nemohl vydržet. Už jsem nemohl vydržet, že byly věci tak blízké. Otevírám vrátka, vstupuji, lehké existence se jediným skokem vymrštují a usedají na nejvyšší větve. Teď poznávám, vím, kde jsem: jsem v parku. Spouštím se na lavičku mezi velkými, černými kmeny, mezi černýma uzlovitýma rukama, které se vztahují k nebi. Pod mýma nohama škrábe strom černým nehtem zemi. Tak rád bych všeho nechal, zapomněl na sebe, usnul. Ale nemohu, dusím se: všude do mě vniká existence, očima, nosem, ústy...“¹

¹ Sartre, J.-P. *Nevolnost*, Svět (1967), str. 162.

Onen pocit jistoty a začlenění mě však paradoxně zneklidnil a rozhodl jsem se, pro někoho možná nesmyslně, pro narušení této harmonie. Ve svých semestrálních pracích jsem se ve velké míře záměrně pouštěl do mnohdy opačných, nových či mnou doposud odkládaných postupů.

Navrátil jsem se do ateliérových prostorů, znovu jsem se pokoušel proniknout do názvosloví figurální modelace a objektového umění a z otevřeného prostoru bez střech a bariér, který jsem mnohdy pojednával v desítkách i stovkách metrů, se mým hlavním „herním plánem“ stávalo často pouze několik metrů čtverečných. Nemohu tvrdit, že bych si tyto momenty vždy užíval, natož že by u mě – tak jako v předchozím konání – docházelo k onomu prozření, často spíše naopak, nicméně byl to postup, který jsem si s určitým úmyslem zvolil, a nelze popřít, že toto období plné proměn a neurčitých výpadů vnímám jako velice plodné a pro můj budoucí, nejenom tvůrčí život rozhodně přínosné.

Co by možná mohlo být zásadním poznatkem, kterého jsem při tom nabyl, bylo to, že jsem si opět o něco blíže ujasnil, v čem cítím ono uskutečnění a co mě naopak dusí.

Další skutečností, která v posledních letech neoddiskutovatelně ovlivnila mé úvahy nad vlastní tvorbou, zařazením a chápáním umění vůbec, byly návštěvy několika světových uměleckých výstav, které ve mně vyvolaly spíše pocity šoku a nepochopení, ale především pak zvýšený zájem o smysl umění v krajinách estetiky, filozofie i sociologie. Rozhodně nemohu tvrdit, že jsem se do této problematiky ponořil nějak „vědecky“, nicméně úvahy o smyslu tvorby v jejím vlastním procesu, kdy se zdá, že svět postrádá v umění nejenom formu, ale i smysl vlastní existence, mě rozhodně nemohly nechat chladným.

„ ... A pak začne tento příšerný svět otáčet se znovu...

Zde je nejvnitřnější ‚hrozná tajemství‘ tohoto světa – fantomu. Vše snaží se a plahočí, touží a děsí se, doufá a zoufá, jásá a naříká pro něco, co nejen teoreticky ‚jest‘ ničím, ale co i prakticky V NIC se paralyzuje.“²

² Klíma, L., *Svět jako vědomí a nic*, Trigon (1990), str. 37.

2. TÉMA A DŮVODY JEHO VOLBY

Důvod volby tématu a základního přístupu k tvorbě mé diplomové práce v podstatě pramení z vyústění předchozího textu. Tím, že jsem se v uplynulém období pohyboval v neprobádaných a pro mě často cizorodých končinách, ve kterých jsem mnohdy nenalézal naplnění z vlastní činnosti a vnímal jsem je spíše jako určitý vědecký průzkum svých možností, ocitl jsem se zničehonic v jakémsi stimulovaném tvůrčím vykořenění. Oklestěn několika nedokončenými projekty, které se mi staly spíše eposem o nekonečnosti, jsem se bez většího váhání rozhodl pro návrat do krajín mně známých a blízkých.

Volba tématu pro mě tedy byla především podružná jasné myšlence na tvorbu v exteriéru, a jak to často bývá, je tato práce především o konkrétním místě a jeho atmosféře, se kterou posléze daný jedinec pracuje. A tak se mé kroky opět rozletěly do krajiny a já jsem pátral po místech, kde by se daly uskutečnit moje koncepce.

Zásadním faktorem, který je určitě třeba zmínit, je několikanásobná proměna konceptu i finální podoby diplomové práce, která probíhala právě v tomto období.

Dlouhou dobu jsem všechny nápady vázal na prvopočáteční myšlenku zapojení do projektu „Zaniklé a ohrožené kostely“, což je – troufám si říct – jeden z velice podařených, již několik let úspěšně fungujících projektů naší fakulty a především pak ateliéru sochy a prostoru pod vedením prof. akad. soch. Jiřího Beránka.

Dobře jsem věděl o předchozích mnohdy zdlouhavých a často neveselých byrokratických a památkářských tahanicích, které často sváděli moji starší spolužáci s úřady v rámci svých realizací v tomto projektu. Proto jsem také toto rozhodnutí dlouhou dobu zvažoval. Nicméně s vizí konceptu, který jsem se na nějakém takovém místě, jako je ruina kaple či kostela, chystal realizovat, a s ohlédnutím na několikaletou pracovní zkušenost v několika restaurátorských firmách, potažmo v památkářském prostředí vůbec, jsem se rozhodl, že se tyto bariéry pokusím překonat a dokážu tak vytvořit vazbu mezi uměleckým pojetím – pro mnohé památkáře devastačním – a zrestaurováním daného objektu.

Konkrétně mě zaujala myšlenka, se kterou jsem se ve světě „restaurátorů“ velice často setkával a setkávám dodnes, a to sice: „Co vlastně opravovat, do jaké míry, a jestli vůbec?“

Tento postup se mi stal hlavním konceptem, a ač jsem nakonec v rámci zachování zdravého rozumu i vlastního života úplně vybočil z oficiálních kruhů tohoto projektu, nese v sobě tuto myšlenku zčásti i má současná, finální realizace.

„Hořce

*Už dávno jsi tam nebyl,
neboť není třeba zkoušet,
zda vrátka ještě skřípí,
a není třeba zhlédnout,
že onen krásný habr vykáceli už,
a není třeba vidět stěnu svraskalou
a odrbanou tepnami břechťanu bez srdce –
a není třeba vkročit po sléze v ten zpustlý dům,
jenž kdysi míval sklep a strop
plný smíchu...*

*Pro hořce přesvědčivé vědomí, že žiješ,
netřeba mrtvých...³*

³ Holan, V., *Na sotnách*, Československý spisovatel (1968), str. 44.

3. PROCES PŘÍPRAV, VÝBĚR OBJEKTU

Samotný proces příprav, tedy nemluvíme-li ještě o finální podobě, o čemž bude řeč v kapitole technologických specifik, byl nejvíc ovlivněn právě několikerou proměnou závěrečné lokality i konceptu, o jejichž zákonitostech jsem se již zmiňoval v předchozí kapitole.

3.1. Proces příprav a administrativa

Dá se říct, že takovým nejstálejším nositelem, který se sice v průběhu procesu taktéž měnil a přizpůsoboval se potřebám konkrétního místa, se stal vlastní cíl práce, tedy její myšlenka.

Když jsem původně pátral po ruinách jednotlivých kostelů, ať už expedičně, či prostřednictvím internetu, případně v různých knižních zdrojích a v neposlední řadě v osobních konzultacích, zásadní pro mě byl vždy nějaký konkrétní objekt, který by vyhovoval mým požadavkům. Paradoxní je, že závěrečné místo, tedy starý cínový důl Saurseack, jsem objevil necíleně při společných cestách po těchto objektech se spolužákem Janem Šáchou, a tam naopak ono místo donutilo mě, abych se přizpůsobil jeho potřebám.

Kdybych měl hodnotit nejnáročnější část příprav, a to jak fyzicky, tak psychicky, byla by to bez pochyby právě ona obávaná administrativa a byrokracie, kvůli které jsem hořce opustil několik již rozpracovaných návrhů. Otázka řešení materiálu, technologie i vlastní tvorby byla proti tomuto hračka. Ke konci musím zkonstatovat, že končiny papírování a úřadů pro mě byly opět soustem, které jsem neskoušel, a z těchto důvodů jsem se také rozhodl znova navrátit k víceméně partyzánskému postupu.

3.2. Pátrání po kostelech

Zmíním se tedy ještě slovem o původně zamýšleném konceptu a několika místech eventuální realizace.

Jak jsem již zmínil, šlo mi v podstatě o to, propojit bariéry mezi restaurátorem a vyjádřením umělce, a to principem určitého gesta či pouhého náznaku, pracujícího s konkrétními (v mém případě zednickými a štukatérskými) prvky architektury, jako je např. římsa, oblouk či pilastr, v určité kompozici na stavbě jinak podléhající téměř úplnému havarijnímu stavu. Tyto prvky jsem si pak představoval „vytažené“ například v pilastrech nosných sloupů, u žebroví klenby či v římsách presbytáře, symbolizující tak např. roztažené paže nebo svatou Trojici.

Tyto kompozice jsem pak zamýšlel zrealizovat na konkrétním místě dané stavby. Vždy se však objevila nějaká komplikace z vyšších míst, která mě donutila přesunout se i s mým „konceptem“ zase o dům dál.

Mnou mapovanými objekty byly zejména:

Bochov, kostel sv. Jakuba – *vyzdění a opětovné vytažení průčelní korunní římsy.*

Libině, kostel sv. Jiljí – *zretušování a vyštukování žebrového prstence nad presbytářem.*

Pořejov, kostel sv. Anny – *vytažení ceremoniálního oblouku a pilastrů v oltářním zakončení.*

Svatobor, kostel Nanebevzetí Panny Marie – *opětovné vytažení hlavní obvodové římsy a tří pilastrů v oblasti presbytáře (zmiňovaná symbolika rozevřené náruče sv. Trojice).*

3.3. Finální výběr objektu – Sauersack (Rolava)

Po několika úředně a památkově zavržených konceptech se již mé pátrání po ideálním místě začalo stávat bezúspěšným. Nejenže jsem byl už unavený a znechucený nedostatečně fungující – nebo spíše nefungující – lidskou komunikací a neochotou, ale také mě začínal nepříjemně tlačit čas, který se v rámci završení diplomové práce neúprosně blížil.

Spása dorazila za pět minut dvanáct, když jsem s již zmiňovaným kolegou J. Š. navštívil bývalý cínový důl Sauersack, ležící poblíž Karlových Varů na hranicích s Německem, který je také znám jako nacistický pracovní tábor z druhé světové války. S J. Š. jsem několik výjezdů podnikl společně a tento objekt měl vyhlédnutý pro své vlastní dílo právě on. Právě proto jsem původně neměl žádné ambice se zde jakkoliv realizovat. Současně na mě však toto místo zapůsobilo neskutečnou silou, a když postupem času začínalo být jasné, že je pro mého spolucestovatele tento objekt nevyhovující, s velikou chutí jsem se chopil uskutečnění myšlenky, která na mne na tomto místě sestoupila a kterou jsem následně ztvárnil ve finální podobě své diplomové práce.

4. POPIS A CÍL PRÁCE

Konečně jsem se tedy ocitl na místě, kde mým záměrům nijak zásadně nebránila žádná „zed“, která by se nedala překonat. Tedy kromě vlastních zdí onoho objektu a chladného pohraničního podnebí.

A mluvím-li zde o „vlastních zdech“, nejde mi při tom o pouhé plácání do větru. Jde mi o sílu, suverenitu a atmosféru tohoto místa samotného, o čemž by se beze sporu dalo říci, jak to velice rádi pronášíme v ateliéru – „Hotová věc!“ . A tím Sauersack rozhodně je. Bez ohledu na svou pohnutou minulost je toto místo – se svým tektonickým železobetonovým skeletem vrůstajícím do útrob pohraničního opuštěného lesa, ve kterém trčí do věčného ticha slepé schodiště a masivní sloupy, kterým vládne pouze tlukot vodních kapek, rodících se z četných propadlišť – rozhodně objektem, ke kterému je při jakémkoliv vnějším zásahu potřeba přistupovat s velikou zdrženlivostí a citem. Jakákoliv velkolepá, monumentální instalace by zde téměř určitě pozbývala smysl, a dost možná by ho ještě narušila.

To nám, tedy mně a mému spolucestovateli J. Š., bylo oběma jasné téměř hned, při jeho prvním objevení. A byl to taky jeden z hlavních obratlů páteře mého postupu. Abychom se již konečně dostali do konkrétnějších vod, pokusím se v základu popsat, o co mi šlo.

Na vlastních železobetonových prvcích architektury, které rozhodně vládly tomuto prostoru, mě zaujaly subtilní momenty armatury protkané celou stavbou, které působením nejrůznějších přírodních vlivů na mnoha místech vypukaly, a odhalily tak svou podstatu, jako žíly protkané celou „živoucí“ hmotou. Na tento moment jsem chtěl upozornit a rozehrát v něm určitou decentní hru, která by konceptuálně i prostorově souhlasila s tímto místem. Materiálem, který jsem zvolil pro tento účel, byl pochopitelně cín, který jsem se snažil aplikovat na ty prvky stavby, kde byla koncentrace cínové rudy viditelně největší, a snažil jsem se tak vložit či „vytáhnout“ z tohoto masivu v určité kompozici jakousi silokřivku – jakoby žílu ušlechtilé suroviny, která proniká celým tělem této stavby.

Velmi mě těšila i myšlenka, že k této realizaci nebude – tak jako u předchozích vizí – zapotřebí složitější techniky a většího množství materiálu, jako např. stavba lešení malta a podobně. To jsem však ještě netušil, jakou technologickou zapeklitost jsem si na sebe ušil.

5. TECHNOLOGICKÉ SPECIFIKACE

Technologická část této práce pro mě byla, jak už jsem zmínil, velice velkým a komplikovaným překvapením.

Co nemohu zapřít, je fakt, že než jsem se dostal k finálnímu postupu, kterým bych byl schopný na daný prostor svou vizi „aplikovat“, musel jsem si projít celou řadou technologických pokusů a zkoušek, které jsem prováděl pod střechou nově nabytých vědomostí, zejména z oblastí chemie, o kterých jsem do té doby věděl pouze mlhavě. Není tedy divu, že většina tohoto snažení mohla vypadat spíše jako pokus omyl, a rozhodně nepochybuji o tom, že mnohý chemik by se při pozorování těchto mých „pokusů“ pousmál. Ke konci však musím zkonstatovat, že toto technologické období vnímám jako velmi přínosné, a i když jsem se mnohokrát doslova popálil, tak nakonec i zábavné. Abych se dostal k jádru, tak začnu od mých počátečních předpokladů.

Hlavní pointou bylo dostat nějakým způsobem určitou frakci cínu na ona odhalená místa. Původně jsem si představoval, že cín na tyto zrezavělé „roxory“ naletují. Mé znalosti v tomto oboru byly však natolik zoufalé, že můj údiv nad tím, že s takto rezavějícím kovem (tedy železem) se roztavený cín chová jako prchající rtuť, byl naprosto zdrcující. Začala tedy etapa nejrůznějších zkoušek a variant.

Než jsem přišel na to, že musím kov nejprve řádně očistit, odstranit rez a chemicky ošetřit tak, aby vznikla tzv. pojící mezivrstva, uvažoval jsem i o plátkovém pokovování, které jsem zkoušel s použitím plátkového stříbra, a dokonce obyčejného potravinářského alobalu, pomocí mixtionu, tedy klasickou „pozlacovací“ technikou plátkového kovu. Tyto zkoušky byly technicky proveditelné, nicméně nevyhovovaly, protože po čase skrz tyto tenké vrstvy začala působením vnějších venkovních vlivů, zejména deště, vystupovat koroze a velice záhy je téměř úplně pohltila. Také jsem nesehnal cín v takovéto plátkové podobě, takže jsem byl nucen zkoušet dál.

Dalším a tehdy pro mě velice revolučním krokem bylo, když mi bylo doporučeno, abych kov očistil a aplikoval na něj modrou skalici, tedy síran měďnatý (CuSO_4). To už jsem začínal tušit, že se pohybuji na jiné půdě, než je pouhé „přiložit něco k něčemu“, a že půjde o opravdovou alchymii. Aplikací na kov modrá skalice vytvořila na očištěném železu jakousi měděnou vrstvu, na kterou šel cín letovat už mnohem lépe. Stále to ale nebyla žádná sláva. Při těchto pokusech jsem už začal zvažovat zcela jinou, záložní techniku, při které jsem kolem inkriminovaného materiálu vytvořil jakousi kapsu ze silnostěnného alobalu a za současného nahřátí plynovým hořákem jsem do tohoto „slepého bednění“ vléval roztavený cín. Tato technika se mi zdála jak funkčně, tak esteticky dostatečná. Nicméně ještě jsem s ní nebyl dostatečně spokojen.

Největší zvrat přišel velice nečekaně a překonal všechny mé dosud získané poznatky. Bylo to po konzultaci s bývalým klempířem, u kterého jsem na inzerát sháněl nějaké náčiní a který mi poradil postup, díky kterému jsem se dostal k finální, pro mé účely fungující technice.

Kromě jiných rad a zkušeností, co se týče tohoto materiálu a práce s ním, jsem se dozvěděl o technice, při které se pracuje rozpouštěním různých kovů v horké kyselinové lázni, která se pak aplikuje na daný materiál. Konkrétně šlo o následující princip:

V horké lázni kyseliny solné necháme rozpustit zinkový povrch pozinkovaného kovu (plech, drát) ($\text{Zn} + 2\text{HCl} \rightarrow \text{ZnCl}_2$). V roztoku by nám měl vzniknout chlorid zinečnatý (ZnCl_2). Postižený kov zbavíme zkorodovaného nánosů (aplikací kyseliny solné), poté opláchneme vodou a očistíme drátěným kartáčem, pokud možno až na čistý materiál. Kov nahřejeme plynovým hořákem a aplikujeme připravenou směs kyseliny se zinkem (ZnCl_2). Poté začneme s aplikací cínu (*letování* – za současného nahřívání podkladu přejíždíme cínovým ingotem).

Tento princip šel již velice zdařile, až na to, že po skončení jsem zjistil, že jsem pokus prováděl s trochu jinou látkou, než mně bylo doporučeno. Nejspíše by nyní bylo záhodno tento okamžik osvětlit.

Místo kyseliny solné jsem totiž bez většího povšimnutí zakoupil kyselinu sírovou, která bývá v obchodech hned vedle solné. Celý pokus jsem tedy zopakoval znova a paradoxně vrstva, kterou jsem vytvořil předchozí rovnicí, tedy doporučeným postupem, daleko hůř vázala s letovaným cínem. Abych to tedy osvětlil ještě trochu více, vypíšu zde ještě druhou rovnici, z níž jsem získal roztok, který jsem užíval již ve finální aplikaci: $\text{Zn} + \text{H}_2\text{SO}_4 \rightarrow \text{ZnSO}_4 + \text{H}_2$. Z tohoto postupu jsem tedy získal roztok síranu zinečnatého rozpuštěného v kyselině sírové.

Nakonec jsem tedy došel momentu, kdy mnohdy i fatální omyl může být dobrým pomocníkem.

5.1. Látky použité při technologických pokusech a ve finální aplikaci:

- Cín 60%Sn / 40%Pb
- Cín 40%Sn / 60%Pb
- Roxor - Železo (Fe)
- Plátkové stříbro
- Potravinářský alobal
- Práškový bronz
- Propan/Butan
- Síran měďnatý (CuSO_4) Modrá skalice
- Síran zinečnatý (ZnSO_4) Bílá skalice
- Pájecí pasta
- Pájecí tekutina
- Kyselina sírová (H_2SO_4)
- Kyselina chlorovodíková, solná (HCL)
- Zinek (Pozinkovaný - plech, drát)

6. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

1. Knižní a periodická literatura

1. Sartre, J-P. *Nevolnost*. 1. vyd., Brno: Svět, 1967.

ISBN 22-026-67

2. Klíma, L. *Svět jako vědomí a nic*. 3. vyd., Praha: Trigon, 1990.

ISBN 80-9000-770-8

3. Holan, V. *Na sotnách*. 2. vyd., Praha: Československý spisovatel

ISBN 601-22-855

4. Soukup, J. *Ohrožené kostely*. 1. vyd., Plzeň: Dominanty, 2007

ISBN 978-80-254-4407-8

2. Internetové zdroj

1. Informace o probádaných objektech:

Čerpáno z:

<<https://www.fabriky.cz/>>

<<https://www.turistika.cz/mista/zanikla-obec-rolava-a-cinovy-dul-sauersack/detail>>

2. Technologické procesy:

Čerpáno z:

<<http://chemequations.com/en/>>

<http://absolventi.gymcheb.cz/2008/mapulta/vyroba_kyselin.html>

<<https://www.bochemie.cz/povrchove-upravy-kovu/chlorid-zinecnaty>>

7. RESUME

The final form of the project is realized in the area of an abandoned former tin mine Sauersack (in a state of ruin) belonging to a defunct frontier village Rolava near Karlovy Vary. The object served also as a Nazi work camp during the World War 2.

The mine building itself – disregarding the inauspicious purposes for which it was used during the war – represents nowadays a brilliant, strongly impressive object, as it is gradually absorbed by the bowels of the abandoned frontier forest.

When I discovered this site and started working on a concept that I could realize here, I felt clearly that it demanded a very decent and sensitive treatment that would in fact only accentuate its own undeniable force and sovereignty.

With this intention I was impressed by the rusted reinforcing bars in the concrete woven through the whole building, bursting out of it due to exposition to weather conditions and discovering in this way their essence as veins weaving throughout the matter. Focusing on this moment, I tried to find a way to accentuate it.

For this purpose I have chosen the material that used to be extracted here – i.e. tin – and applied it to those parts of the building where there was apparently the highest concentration of tin ore. The aim was to insert into this massive or to ‘pull’ out of it through a certain composition a kind of ‘line of force’, a vein of noble material penetrating through the whole body of this building.

8. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1 18-19

Sauersack – náhled

Příloha 2 20-22

Vizualizace

Příloha 3 23-29

Technologické zkoušky, příprava

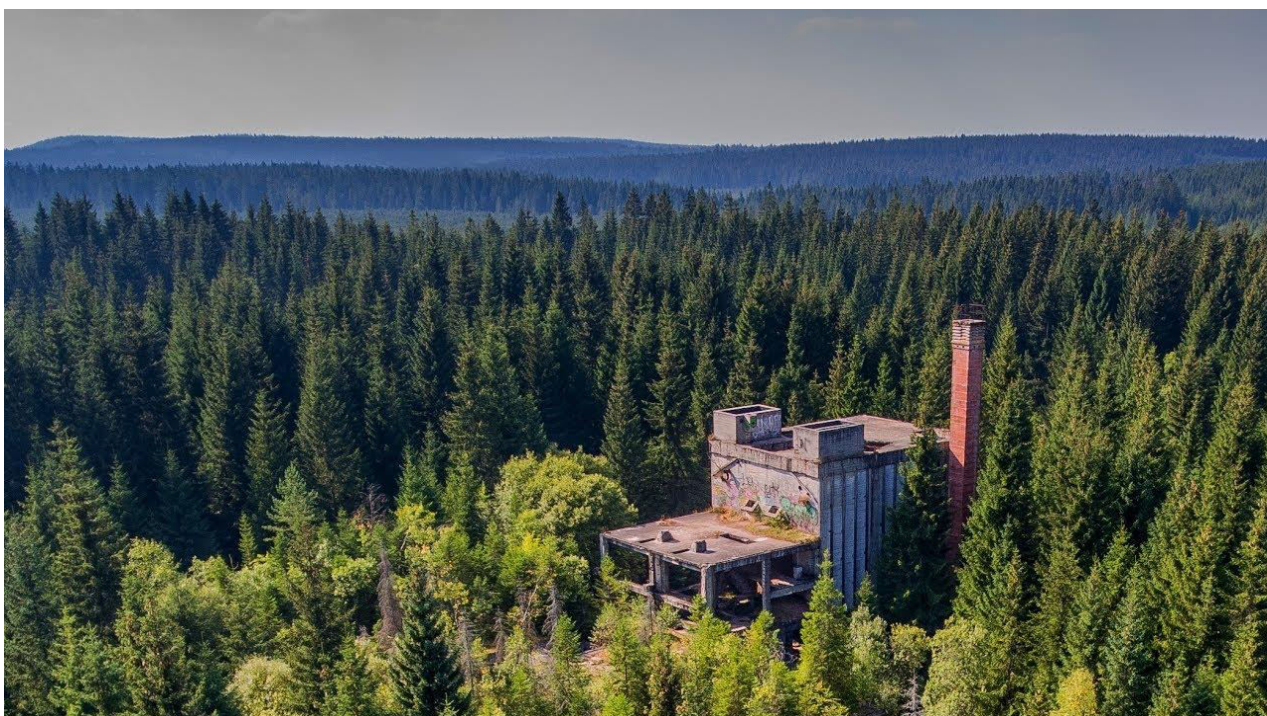
Příloha 4 30-36

Vlastní realizace, pracovní postup

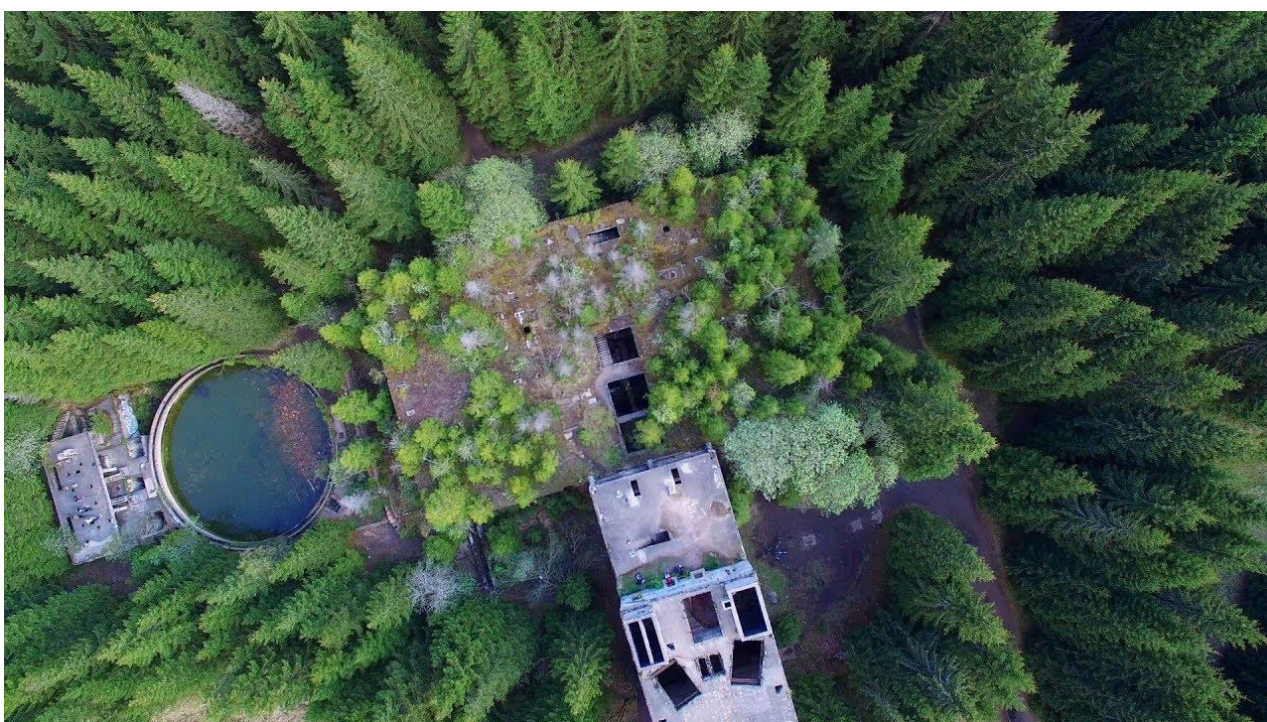
Příloha 5 37-60

Finální podoba

Příloha 1 – Sauersack náhled

Sauersack – náhled shora 1⁴

Sauersack – náhled shora 1⁵

⁴ Sauersack – náhled shora: foto <<https://i.ytimg.com/vi/ePXWQ4Ba2-o/maxresdefault.jpg>>

⁵ Sauersack – náhled shora: foto <<https://i.ytimg.com/vi/4MusTT5oI24/maxresdefault.jpg>>

Sauersack – vodní nádrž⁶

Sauersack – interiér⁷

⁶ Sauersack – vodní nádrž: foto <<https://filipweber.cz/wp-content/uploads/2016/06/3V4A5699.jpg>>

⁷ Sauersack – interiér – foto : Jiří Jelínek

Příloha 2 – Vizualizace

Vizualizace 1 – před a po aplikaci⁸

⁸ Vizualizace 1 – před a po aplikaci: foto vlastní

Vizualizace 2 – před a po aplikaci⁹

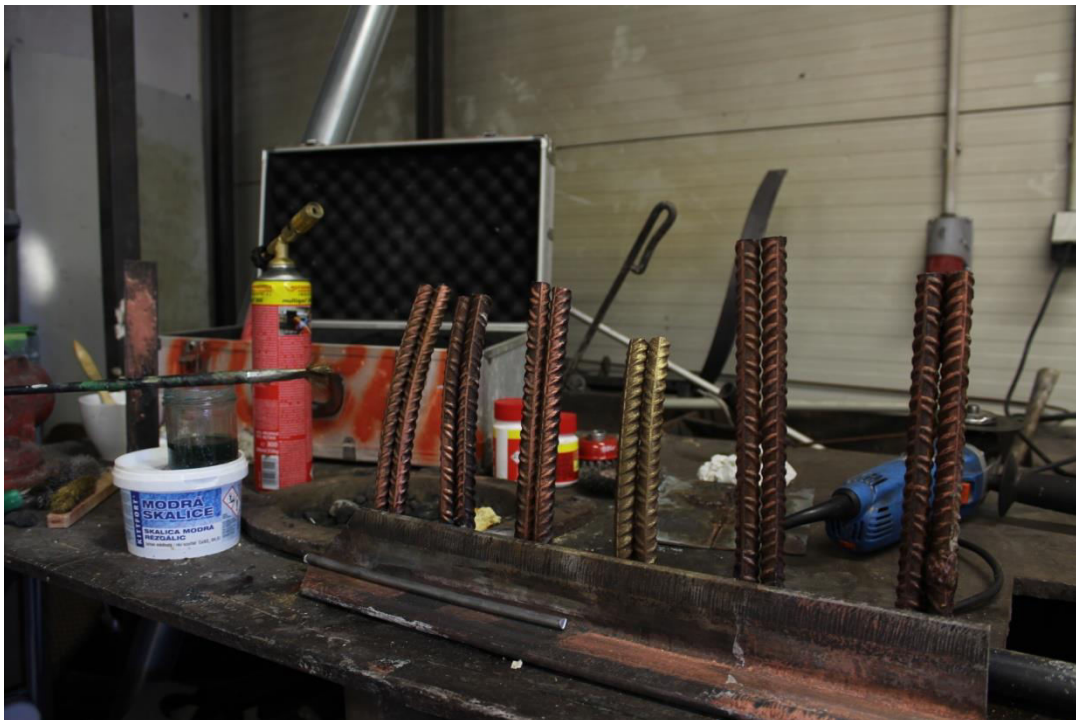
⁹ Vizualizace 2 – před a po aplikaci: foto vlastní

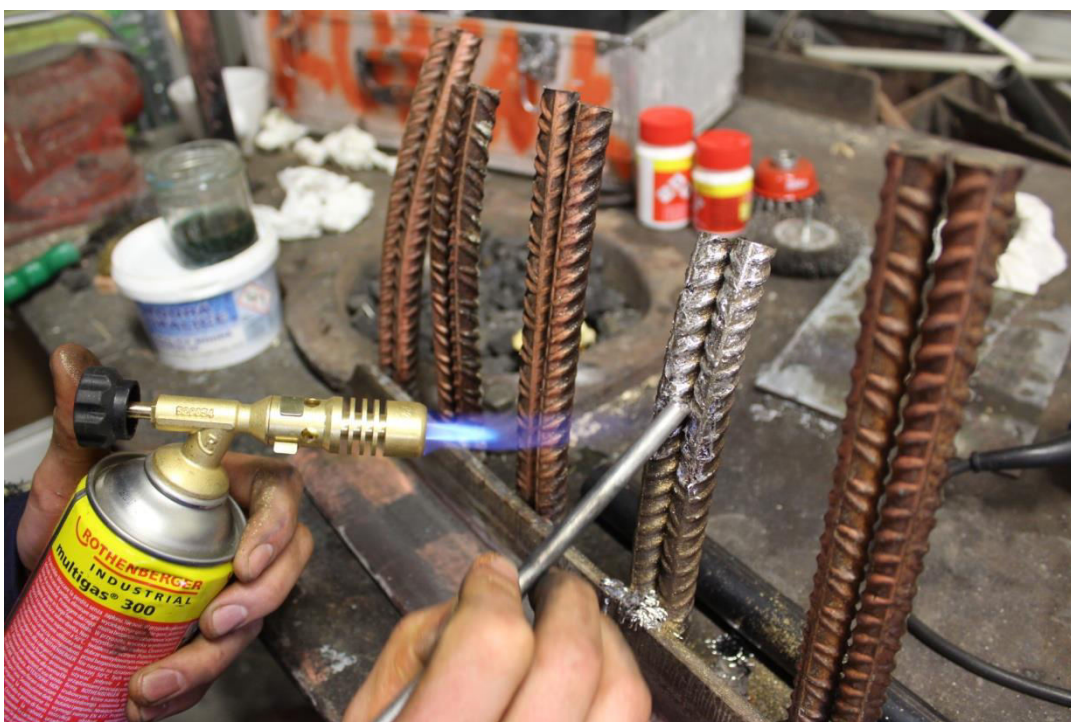
Vizualizace 3 – před a po aplikaci¹⁰

¹⁰ Vizualizace 3 – před a po aplikaci: foto vlastní

Příloha 3 – Technologické zkoušky, příprava

Zkušební segmenty¹¹

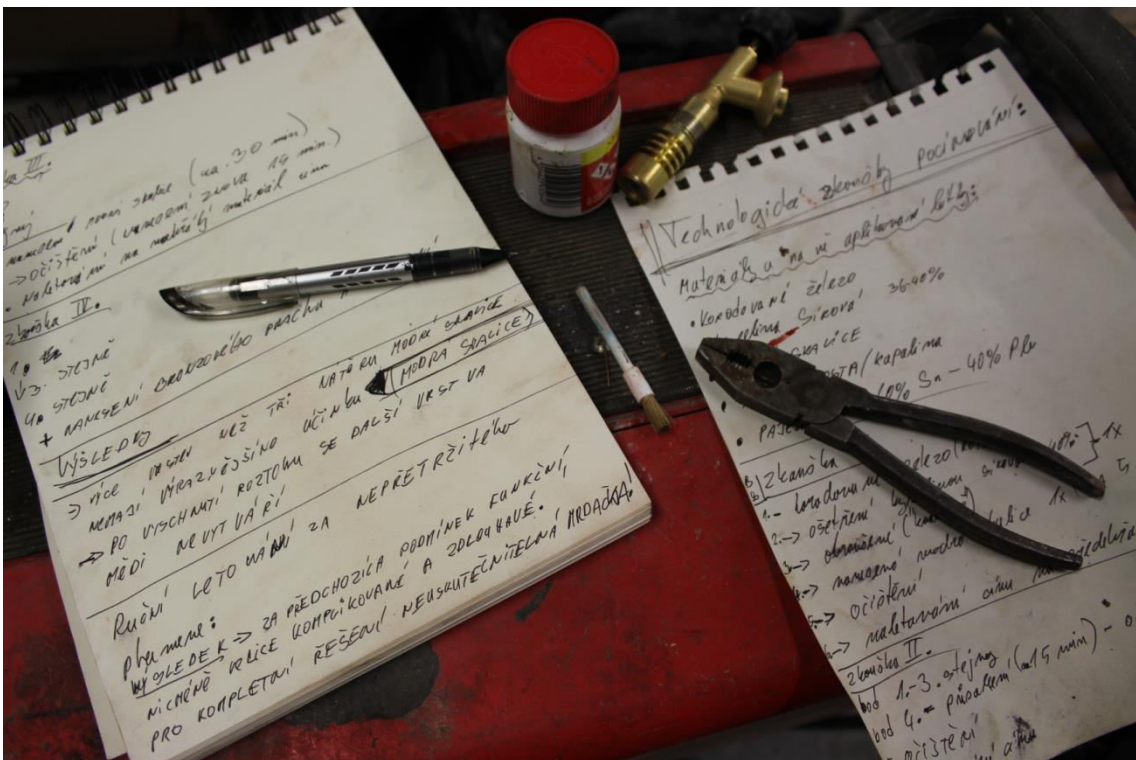
Aplikace cínu letováním¹²

¹¹ Zkušební segmenty: foto vlastní

¹² Aplikace cínu letováním: foto vlastní

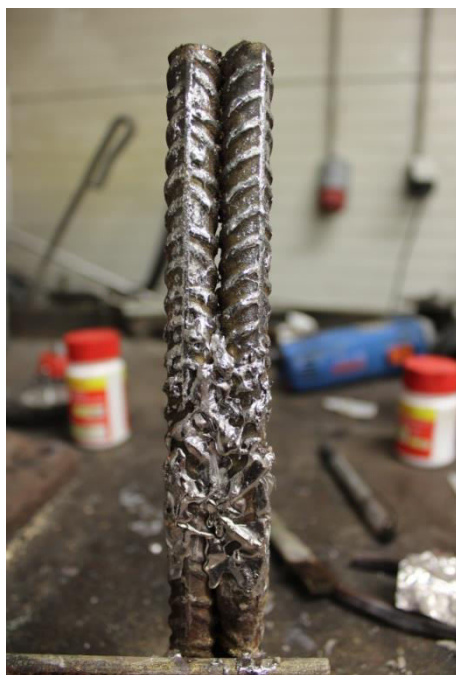
Aplikace odlévání pomocí kapsy ze silnostěnného alobalu¹³

Zápisky¹⁴

¹³ Aplikace odlévání pomocí kapsy ze silnostěnného alobalu: foto vlastní

¹⁴ Zápisky:

Segment I – cín aplikovaný na očištěném povrchu a ošetřeném modrou skalicí technikou letování i odlévání.¹⁵

Segment I - cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu modrou skalicí technikou letování i odlévání po měsíci působení venkovních vlivů.¹⁶

¹⁵ Segment I – cín aplikovaný na očištěném povrchu a ošetřeném modrou skalicí technikou letování i odlévání: foto vlastní

¹⁶Segment I – cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu modrou skalicí technikou letování, po měsíci působení venkovních vlivů: foto vlastní

Segment II – cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu modrou skalicí technikou letování.¹⁷

Segment II - cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu modrou skalicí technikou letování, po měsíci působení venkovních vlivů.¹⁸

¹⁷ Segment II – cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu modrou skalicí technikou letování: foto vlastní

¹⁸ Segment II - cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu modrou skalicí technikou letování , po měsíci působení venkovních vlivů: foto vlastní

Segment III – cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu chloridem zinečnatým technikou letování.¹⁹

Segment IV – vysoce olovnatý cín (60%Pb / 40%Sn) aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu chloridem zinečnatým technikou letování.²⁰

¹⁹ Segment III – cín aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu chloridem zinečnatým technikou letování: foto vlastní

²⁰ Segment IV – vysoce olovnatý cín (60%Pb / 40%Sn) aplikovaný na očištěném a ošetřeném povrchu chloridem zinečnatým technikou letování: foto vlastní

Cínové ingoty (60%Sn / 40%Pb) 15 kg²¹

Vybavení²²

²¹ Cínové ingoty (60%Sn / 40%Pb) 15 kg: foto vlastní

²² Vybavení: foto vlastní

Příprava chloridu zinečnatého v horké lázni kyseliny chlorovodíkové.²³

²³ Příprava chloridu zinečnatého v horké lázni kyseliny chlorovodíkové: foto vlastní

Příloha 4 - Pracovní postup, vlastní realizace

První zpracováváný segment²⁴

²⁴ První zpracováváný segment: foto vlastní

zázemí I²⁵

zázemí II²⁶

²⁵ Zázemí I: foto vlastní

²⁶ Zázemí II: foto vlastní

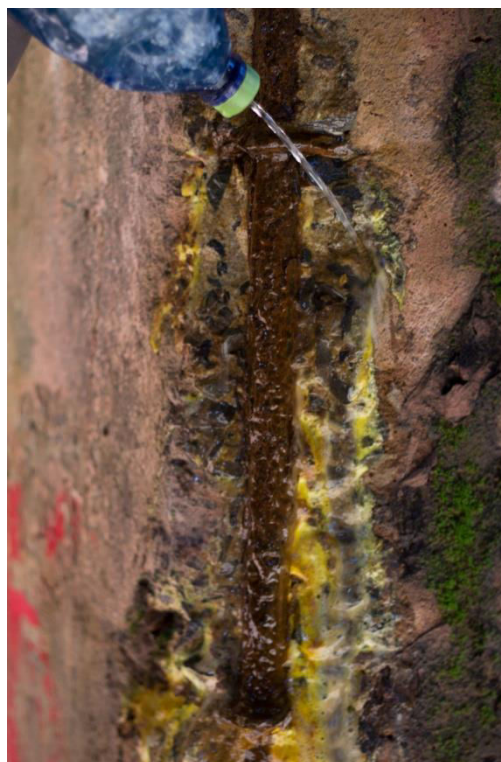
Vzorový segment před zásahem²⁷

Naleptávání kyselinou solnou²⁸

Naleptání kyselinou solnou²⁹

Omytí vodou³⁰

²⁷ Vzorový segment před zásahem: foto – Jiří Jelínek

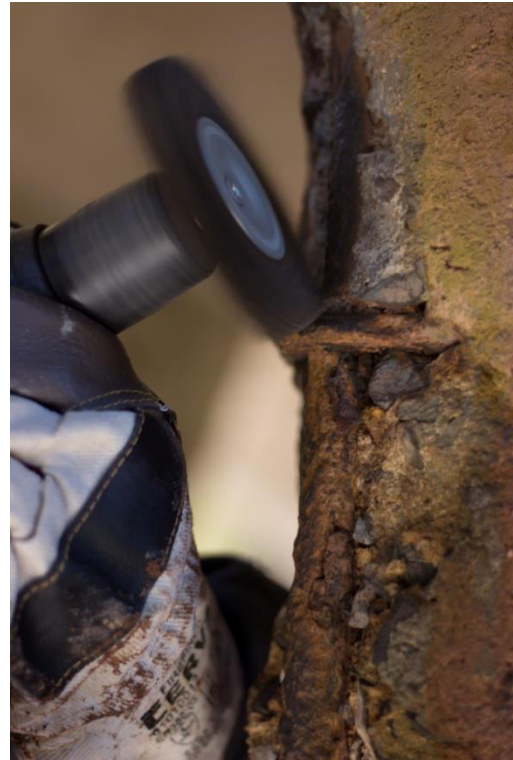
²⁸ Naleptávání kyselinou solnou: foto – Jiří Jelínek

²⁹ Naleptání kyselinou solnou: foto – Jiří Jelínek

³⁰ Omytí vodou: foto – Jiří Jelínek

Nahřátí a vysoušení³¹

Odbroušení koroze³²

Příprava alobalové kapsle³³

³¹ Nahřátí a vysoušení: foto – Jiří Jelínek

³² Odbroušení koroze: foto – Jiří Jelínek

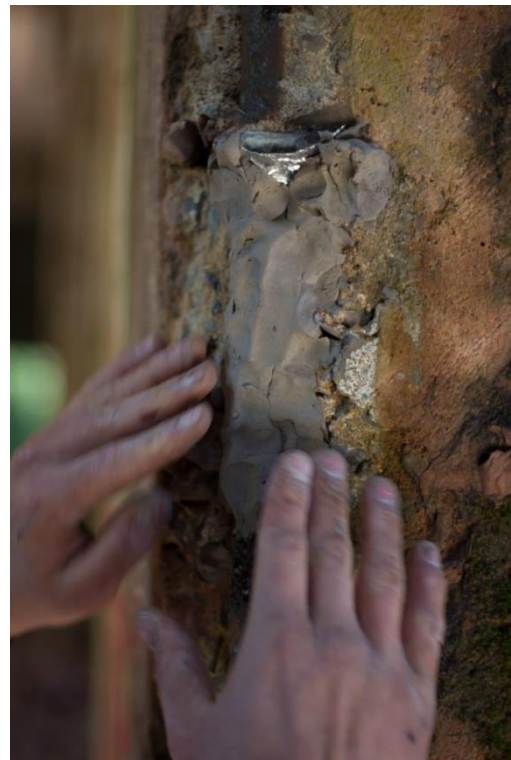
³³ Příprava alobalové kapsle: foto – Jiří Jelínek

Příprava hliněných válečků³⁴

Aplikace síranu zinečnatého³⁵

Založení a utěsnění formy³⁶

³⁴ Příprava hliněných válečků: foto - Jiří Jelínek

³⁵ Aplikace síranu zinečnatého: foto - Jiří Jelínek

³⁶ Založení a utěsnění formy: foto - Jiří Jelínek

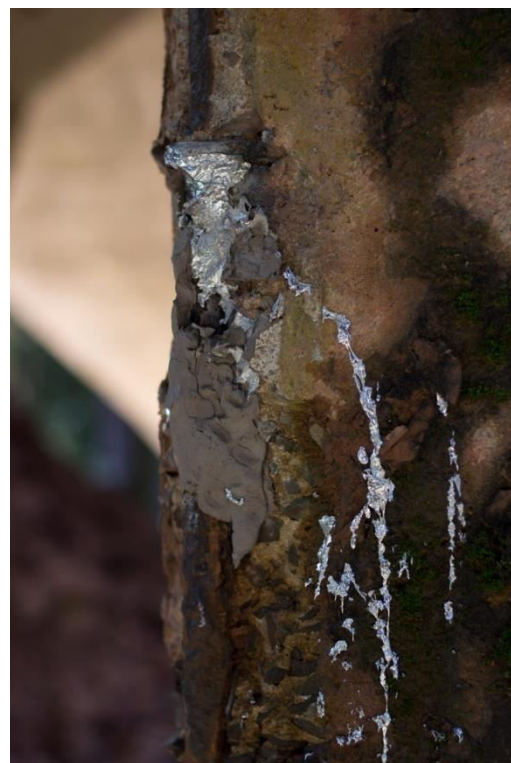
Roztavení cínu³⁷

Odlévání³⁸

Odstranění přebytků³⁹

Sejmutí formy⁴⁰

³⁷ Roztavení cínu: foto – Jiří Jelínek

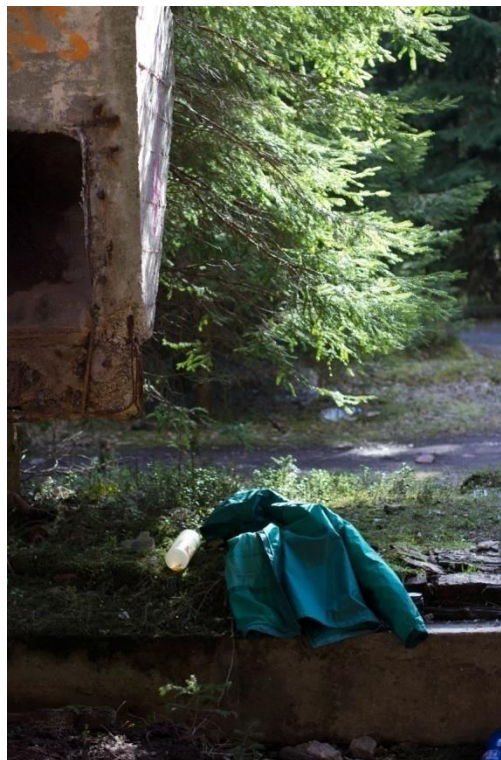
³⁸ Odlévání: foto – Jiří Jelínek

³⁹ Odstranění přebytků: foto – Jiří Jelínek

⁴⁰ Sejmutí formy: foto – Jiří Jelínek

Odmývání a retuše⁴¹

Zátiší⁴²

Výsledný náhled⁴³

⁴¹ Odmývání a retuše: foto – Jiří Jelínek

⁴² Zátiší: foto – Jiří Jelínek

⁴³ Výsledný náhled: foto – Jiří Jelínek

Příloha 5 - Finální podoba

Segment I - 1. patro⁴⁴

⁴⁴ Segment I - 1. patro: foto – Jiří Jelínek

Segment I - 1. patro, detail⁴⁵

⁴⁵ Segment I - 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment I - 1. patro, detail⁴⁶

⁴⁶ Segment I - 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment II – 1. patro⁴⁷

⁴⁷ Segment II – 1. patro: foto – Jiří Jelínek

Segment II – 1. patro, detail⁴⁸

⁴⁸ Segment II – 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment II – 1. patro, detail⁴⁹

⁴⁹ Segment II – 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment III – 1. patro⁵⁰

⁵⁰ Segment III – 1. patro: foto – Jiří Jelínek

Segment IV – 1. patro, detail⁵¹

⁵¹ Segment IV – 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

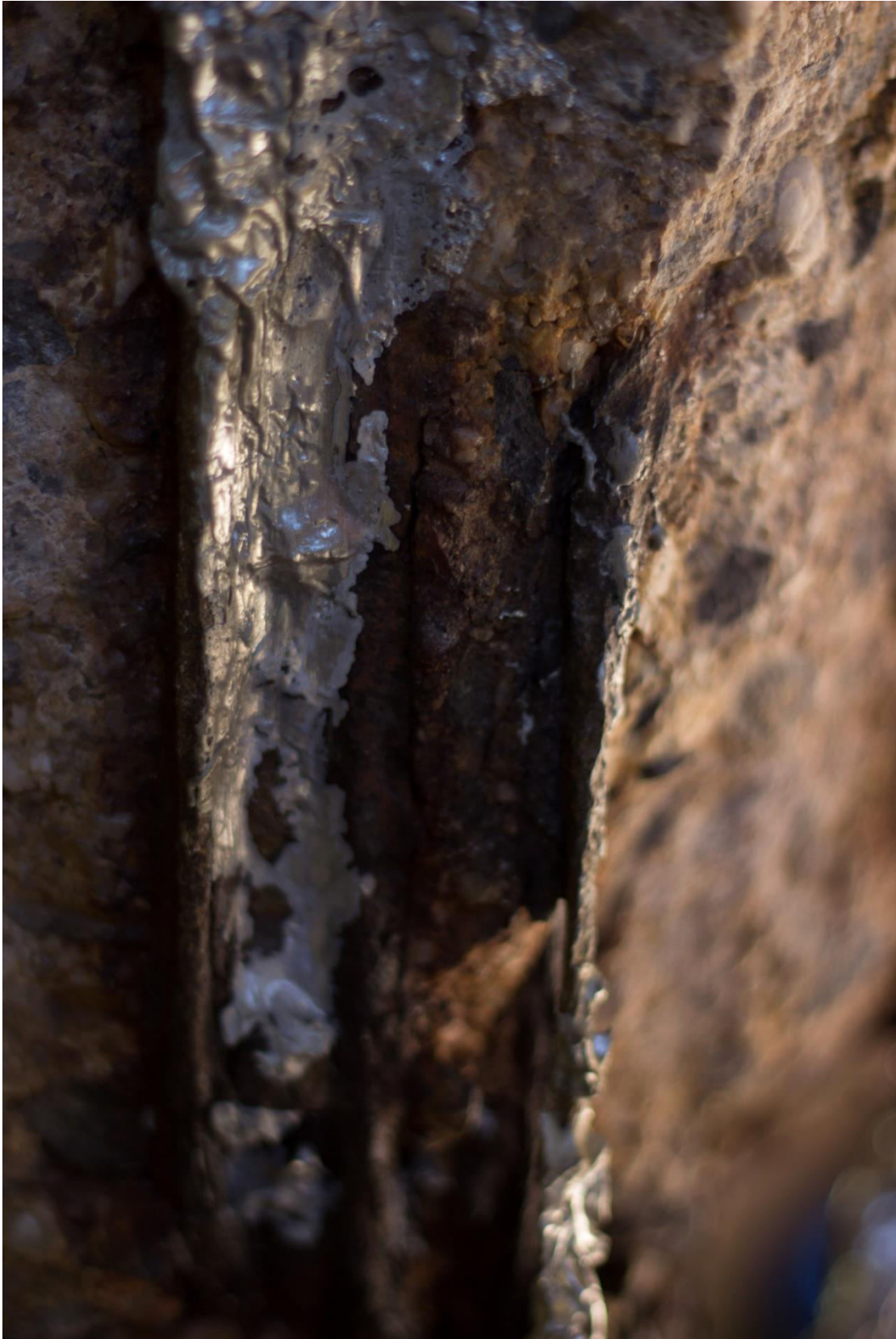
Segment V – 1. patro⁵²

⁵² Segment V – 1. patro: foto – Jiří Jelínek

Segment V – 1. patro⁵³

⁵³ Segment V – 1. patro: foto – Jiří Jelínek

Segment V – 1. patro, detail⁵⁴

⁵⁴ Segment V – 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment V – 1. patro, detail⁵⁵

⁵⁵ Segment V – 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment VI – 1. patro⁵⁶

⁵⁶ Segment VI – 1. patro: foto – Jiří Jelínek

Segment VII – 1. patro, detail⁵⁷

⁵⁷Segment VII – 1. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment VIII – 2. patro, před realizací⁵⁸

Segment VIII – 2. patro, po realizaci⁵⁹

⁵⁸ Segment VIII – 2. patro, před realizací: foto – Jiří Jelínek

⁵⁹ Segment VIII – 2. patro, po realizaci: foto – Jiří Jelínek

Segment VIII – 2. patro, celek⁶⁰

⁶⁰ Segment VIII – 2. patro, celek: foto - Jiří Jelínek

Segment VIII – 2. patro, detail⁶¹

⁶¹ Segment VIII– 2. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

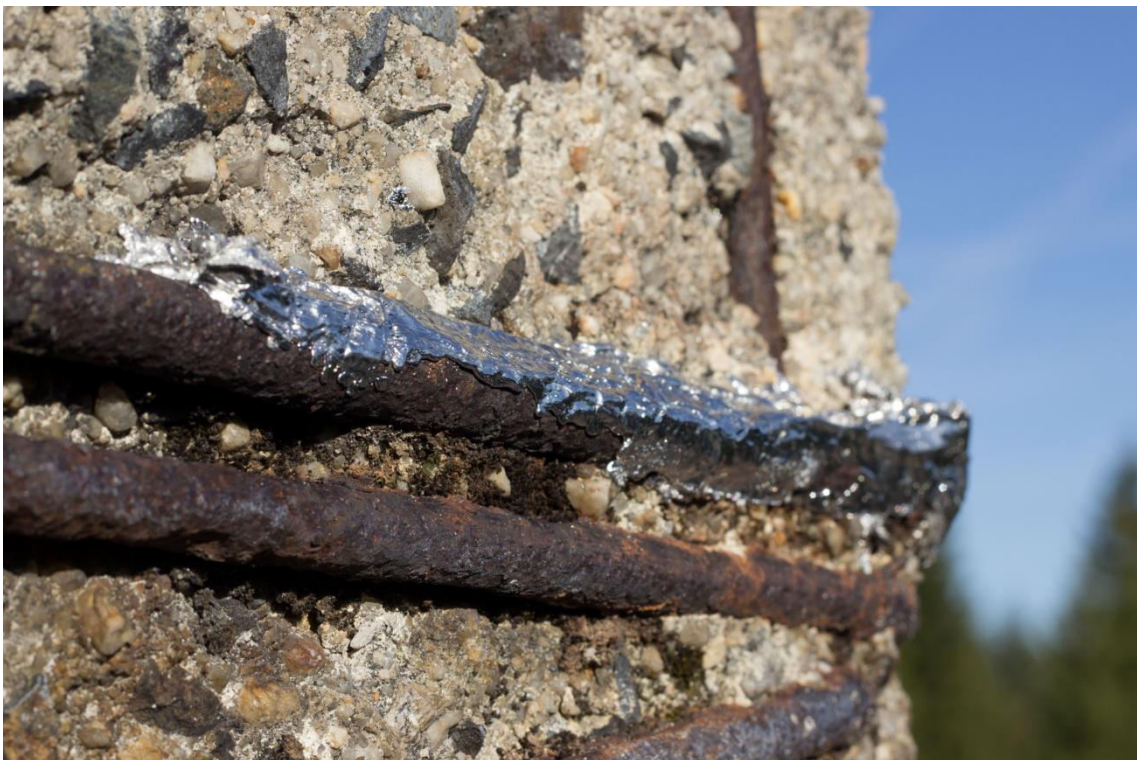

Segment VIII– 2. patro, detail⁶²

⁶² Segment VIII – 2. patro, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment IX – střecha⁶³

Segment X – střecha⁶⁴

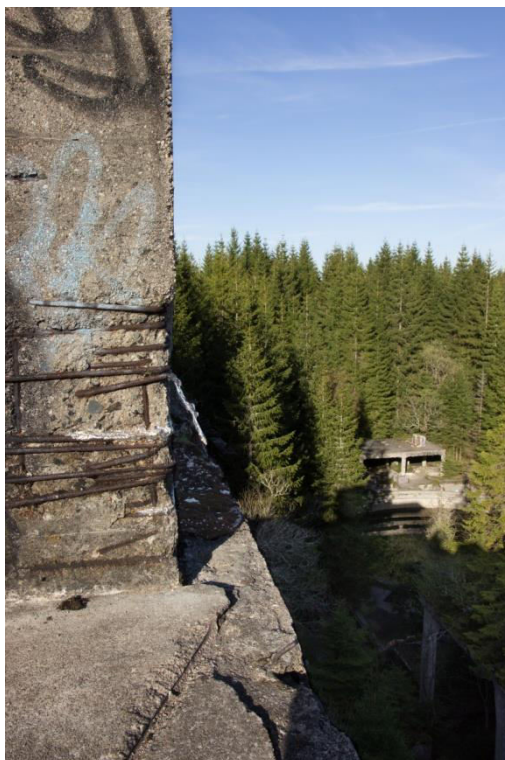
⁶³ Segment IX – střecha: foto - Jiří Jelínek

⁶⁴ Segment X – střecha: foto – Jiří Jelínek

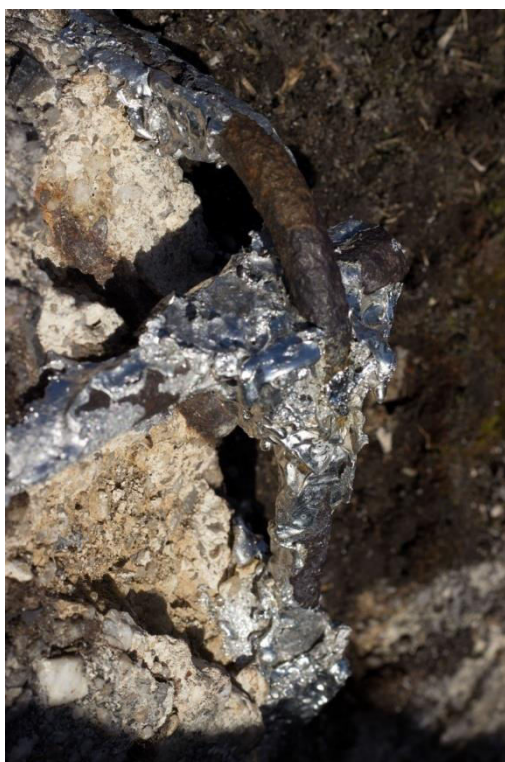

Segment XI – střecha, detail⁶⁵

⁶⁵ Segment XI – střecha, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment XII – střecha⁶⁶

Segment IX – střecha, detail⁶⁷

⁶⁶ Segment XII – střecha: foto – Jiří Jelínek

⁶⁷ Segment IX – střecha, detail: foto – Jiří Jelínek

Segment XII – střecha, detail⁶⁸

⁶⁸ Segment XII – střecha, detail: foto – Jiří Jelínek

Foto: Jiří Jelínek